

DÁVID KIRÁLY ZSOLTÁRAIBÓL.

XII. ZSOLTÁR.

Tarts, oh tarts meg minket egy örök Isten,
Mert a kibe bizzunk senki itt nincsen!...
Elfogytak a szentek s igaz hiveid,
Hatalmad, jóságod, már nem ismerik...

Hazugság, hizelgés emelt fővel jár,
Kettős csalárd szívet kiki keble zár...
Ember embertársát, hogy rászedhesse:
Álnok ajka, szíve. minden érzete...

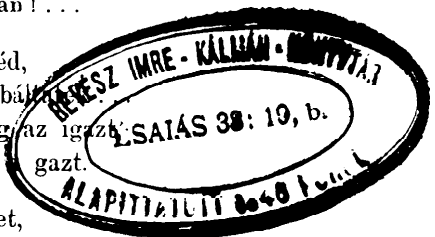
Oh némitsd el Uram nyelvét, ajkait,
Ki hizelg és a ki felfuvalkodik;
A ki rágalmazva mindent megtehet,
Mert Urának sem hisz Isten tégedet!

Szent ígéreted van hozzánk jó Atyánk,
Hogy meghallgatsz, hogyha felfohászkodánk,
Védelmére felkelsz, kiket törbe csal
Az ellenség álnok csselfogásával...

A nyomor, az inség csüggedt embere,
A kinek már veszve java, mindene:
Szent fohászkodással néz feléd Uram,
Minden bizodalma az egekbe van!...

A te ígéreted tiszta szent beszéd,
Mint ezüst a mely már megpróbált
Oh Uram! azért hát tartsd meg az igazt,
És alázd meg földig a kevélyt, gazt.

A gonosz hitetlen nemzetségeket,
A kik nem imádják te szent nevedet,
Mikor körüljárnak önhitt kevélyen:
Sujtsd, alázd a porba, oh erős Isten!..

RÉDIGER GÉZA.

PÁRISI LEVEL.

PÁRIS, 1888. jul.

(Hugo Victor posthumus munkái: Toute la Lyre. Sully-Proudhomme új költeménye: Le Bonheur.)

Szerkesztő ur!

Három éve, hogy Hugo Victor meghalt és ez idő alatt már négy munkát adtak közre ama kegyeletes kezek, melyek az ő örökségét összegyűjtötték és számos, még eddig napvilágot nem látott művei kiadására vállalkoztak. Kétségtelenül méltányolni lehet azt az érzelmet, mely az ő örököseit vezeti, midőn a feledéstől megóvni akarják mindazt, mi e hatalmas szellem tollából eredett. De az embernek mégis azt kell kérdeznie, ha vajjon az a lelkes csodálat nem elvakult-e a költő némely munkájának értéke iránt, hogy azokat napvilágra hozzák; ha nem kellett volna-e több itélettel járnunk el és csak azt közleni, mi a költő emlékének tiszteletére szolgál s dicsőségét nem kisebbíti. A három, kiadatlan munkáiból rendezett kötet közül kettő költeményeket foglal magában: „Le theatre en liberté“-t és a „La fin de Satan“-t, egy kötet pedig próza e czim alatt: „Choses vues.“ Én ezekről semmit sem irtam levelezésemben, mivel tényleg kevésbé is érdemlik meg ezt a fáradságot. Főleg a két első kötet, a költemények Hugo Victor dicsőségét egyáltalán nem növelik. A közönségnek komolyabb része, s mindazok, a kik Hugó Victort szeretik, csak sajnálni tudják azok közreadását. Hanem az utóbb megjelent kötetet mégis ismertetnem kell, mert ebben nagyon érdekes lapok vannak az újabb kori történelem szempontjából. De mindjárt azt is hozzá kell tennem, hogy ezeket a dolgokat tudni kell olvasni és felfogni. Azt akarom ezzel mondani, hogy a költő elbeszélései nem szó szerint veendőek, hogy a költő nagy tért engedett a phantasiának. Az események, a melyeket szeméi előtt elvonulni látott, sajátosan módosítva vannak leírásában. E tekintetben ő maga is akaratlanul meglepő magyarázatot ad, mikor például Pasquier herczeggel való társalgását írja le egy feltűnést kellett perre vonatkozólag, mely